

til Hongkong. Den britiske repræsentant oplyste, at regeringen i Hongkong ikke anså kineserne for flygtninge, og at de var ligestillet med den øvrige befolkning på sociale områder. Han kunne imidlertid stemme for.

Tilsagn om bidrag til flygtningearbejdet.

Under forsæde af plenarforsamlingens præsident afholdtes den 27. november 1962 den årlige konference, hvorunder der på regeringernes vegne gives tilsagn om bidrag til De forenede Nationers flygtningehøjkommissær.

Højkommissæren gav en kort redegørelse for den finansielle situation. Til gennemførelse af programmerne for 1962 og 1963 behøvedes der \$ 11.8 millioner. Af disse ville \$ 10.4 millioner blive anvendt til den endelige løsning af de europæiske flygtningeproblemer. Det øvrige beløb tænkes anvendt til løsning af kommissariatets opgaver i de øvrige verdensdele. Da der forventedes bidrag på ca. \$ 3 millioner i 1963 og var indkommet et lignende beløb i 1962, var der et underskud på ca. 6 millioner \$. Rådslagninger med forskellige europæiske regeringer afgav grundlag for en vis optimisme med hensyn til mulighederne for at bringe underskuddet ud af verden.

De tilstedeværende lande gav tilsagn om bidrag til et beløb af \$ 2.072.998. Den amerikanske og den britiske repræsentant beklagede, at de ikke på indeværende tidspunkt kunne give tilsagn om bidrag, men stillede senere meddelelse herom i udsigt. Den danske, den islandske, den norske og den svenske repræsentant gav tilsagn om at yde de samme beløb som sidste år, nemlig henholdsvis d.kr. 500.000, isl.kr. 161.000, n.kr. 600.000 og sv.kr. 600.000. Tilsagnet om det danske bidrag blev gjort betinget af efterfølgende parlamentarisk godkendelse.

Eventuel deklaration om asylret.

(Dagsordenens punkt 46).

De forenede Nationers menneskerettighedskommission optog i 1957 spørgsmålet om en deklaration om asylret til behandling. I 1960 vedtog kommissionen et udkast til en sådan deklaration. Efter at sagen havde

været behandlet i Det økonomiske og sociale Råd, videresendtes dette udkast til plenarforsamlingen, men både 15. og 16. samling måtte af tidsmæssige grunde udsætte denne sag.

Under 17. samling påbegyndte 3. udvalg behandlingen af deklarationsudkastet og vedtog — med visse ændringer — præamblen og artikel 1. Hovedprincippet i deklarationen er, at ingen, der ud fra en politisk forudsætning som omhandlet i menneskerettighedsdeklarationen søger asyl i et land, kan afvises, undtagen i tilfælde, hvor tungtvejende sikkerhedsbetragtninger eller hensyn til befolkningen gør sig gældende.

Præamblen.

I præamblen henvises til menneskerettighedsdeklarationens art. 13 og 14, der fastslår henholdsvis retten for enhver til at forlade ethvert land, også sit eget, og vende tilbage til sit eget land og retten til asyl.

Under resolutionsdebatten foreslog Peru en ny paragraf, som gik ud på, at ingen stat kunne anse det for en uvenlig handling, at en anden stat gav asyl til en person, der opfyldte forudsætningen derfor. Paragrafen vedtoges med 82 stemmer, medens 2 afstod.

Også ændringer foreslået af Sovjetunionen og Belgien vedtoges, og præamblen således som ændret vedtoges med 82 stemmer for, medens 2 afstod.

Artikel 1.

I artikel 1 udtales, at andre stater skal respektere asyl, som en stat under udøvelse af suverænitet har givet personer, der er berettiget til at drage fordel af art. 14 i menneskerettighedsdeklarationen.

Otte lande, deriblandt Algerie, Cameroun, Mali og Forenede-arabiske Republik foreslog en tilføjelse hertil: „inclusive personer, der kæmper imod kolonialisme“. Dette vedtoges med 70 stemmer for (deriblandt De forenede Stater), ingen imod, medens 14 lande afstod (deriblandt de nordiske, Canada og Storbritannien).

På forslag af Polen vedtoges det i stedet for ordet „asyl“ at indsætte „territorial asyl“.

Belgien foreslog et nyt stykke (2) til artiklen, hvorefter personer, der må antages